

בלי לומר מילה

מאת יאיר אלון, בוגר תואר ראשון במכללה האקדמית בוינגייט ומורה לחינוך גופני

טבעות גומי בשלל צבעים פזורות על רצפת האולם אליו נכנסים תלמידי כיתה ב'. הם נראים קצת חוששים וזה כנראה רק כי הם לא יודעים שהמורה חושש הרבה יותר.

ערב קודם לכן עוד תהיתי ביני לביני מדוע הסכמתי להחלפה הזאת, אך כדי להבין את הסיטואציה יש צורך לחזור מעט אחורנית ולספק מעט רקע על בית הספר בו אני מלמד השנה.

מדובר בבית ספר פרטי הממוקם בזכרון יעקב ושייך לקהילה גרמנית נוצרית שחיה, אוהבת ותורמת רבות לישראל. זוהי השנה הראשונה שלי בבית הספר, הילדים לומדים את רב שיעוריהם עד כיתה ט' בשפה הגרמנית ומכתה י' בעברית. הילדים בשכבות הנמוכות ברובם עדיין לא יודעים כל כך טוב עברית ולאותה כיתה ב' יש מורה גרמניה לחינוך גופני אותה ביקשו שאחליף באותו יום לשני שיעורים.

בחזרה לערב שקדם לשיעור ובו אני תוהה איך אצליח ללמד כיתה שאינה מכירה אותי וברובה לא דוברת את השפה. "קחו כדור שחקו" היה נשמע כמו רעיון מצוין באותן דקות.

למרות הקשיים החלטתי לנסות ולגבש איזושהי מסגרת למערך שיעור ולפני שתקראו איך בדיוק זה עבד אפשר כבר להתגאות שהשיעור הוגדר כהצלחה גדולה.

ובכן השיעור התחיל עם טבעות גומי על הרצפה, מעט יותר ממספר הילדים ועוד אחת בשבילי שניצבה על הרצפה לפניי. הזמנתי את הילדים בתנועות ידיים לעמוד ליד טבעת כמוני והתחלתי לרוץ במקום. תוך שניות ספורות כיתה שלמה רצה במקום, שאר התרגילים: פישוק וסגירת רגליים, קפיצות לכיוונים שונים, סיבובי ידיים, זריקה ותפיסת הטבעת וכד' המשיכו באותו האופן של חיקוי, אני עושה והילדים אחריי.

לאחר שהחזרנו את הטבעות בצורה מסודרת לסלסלות, הפעילות הבאה הייתה 'משחק המולקולות' ההדגמה לא הייתה פשוטה והביצוע לא היה בדיוק מה שהתכוונתי, אך לא בטוח בכלל שזה רע. הילדים הבינו שצריך לרוץ במרחב ולפי מספר האצבעות שלי להסתדר בקבוצות, השוני בין התכנון לביצוע היה שאני התכוונתי שהמשך הריצה יעשה באופן אישי ואילו הם

המשיכו לרוץ כקבוצה שמחזיקה ידיים עד להופעת המספר הבא. לא סיפור גדול ואפילו די משעשע.

הסיפרה 4 שסיימה את המשחק אפשרה לנו להמשיך באופן נוח ביותר לפעילות הבאה והיא מרוצי שליחים. עברנו על כל סוגי ההתקדמויות האפשריים, צחקנו, נהנו והכל בפנטומימה מוחלטת. 44 דקות מתחילת השיעור סימנתי לילדים לשבת והתחלנו למחוא כפיים, בהתחלה לאט ובשקט ובאופן מתגבר עד למחיאות מהירות ורועשות. כשהרמתי את ידי כמו תמרור עצור השתתקו באחת כל הילדים וכעת הגיע הזמן בפעם הראשונה לדבר. "יש לכם עכשיו 5 דק' הפסקה, בסיומן שבו על הספסל ונתחיל בשיעור", שמעו מפי הילדים שכבר היו בטוחים שאני אילים או שמא איבדתי את קולי.

45 הדק' הבאות כבר התנהלו כמו שיעור די סטנדרטי בו עבדנו על תפיסה וזריקה בהתחלה באופן מסודר במעגל, אחר כך כל אחד לעצמו במשחק המוכר בשם "חיי שרה" ולסיום בגרסה פשוטה ביותר של מחניים.

שיעור די סטנדרטי אני אומר כי כאן כבר הרשתי לעצמי לדבר, גם הילדים וגם אני ידענו שגם אם לא יבינו כל מילה, הם יידעו בדיוק מה צריך לעשות והשד לא נורא כל כך.

בית הספר שלי אמנם ייחודי בעניין השפתי, אך המסר לדעתי שעובר פה הוא היצירתיות - לנסות ולעניין ולאנגר את עצמנו ואת התלמידים. עם כל החששות זה היה שיעור הרבה יותר מהנה עבורי מאשר שיעורים רבים אחרים עם הכתות הקבועות.